

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Ivy Kaňákové, v právní věci žalobkyně: **T. P. H. V.**, t.č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2011, č.j. KRPU-47729-15/ČJ-2011-040022-SV-CV,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2011, č.j. KRPU-47729-15/ČJ-2011-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně zajišťuje podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem vycestování z území. Dále bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto, že podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců se stanovuje doba trvání zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od zajištění žalobkyně podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii ČR“) dne 6. 5. 2011 v 06:30 hodin.

V žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný ve správním řízení nerespektoval ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně uvedla, že dle ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu má žalovaný postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Žalobkyně uvedla, že na ni dopadá článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, která byla publikována ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. Sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí (dále jen „Úmluva“). Článek 8 Úmluvy zakotvuje právo na rodinný a soukromý život. Žalovaný ve svém rozhodnutí pochybil, když nezohlednil rodinný a soukromý život žalobkyně na území České republiky. Žalobkyně uvedla, že sdílí společnou domácnost s manželem panem D. T. Ch., nar. „X“, na adrese K. 188, P.. Manžel žalobkyně má na území České republiky povolení k trvalému pobytu. Žalobkyni poji s manželem pevný a hluboký vztah a svoji budoucnost vidí v České republice. Případné vycestování by bylo v rozporu s článkem 8 Úmluvy, neboť by tím došlo k zásadnímu zásahu do práva žalobkyně na rodinný a soukromý život. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že tím, že se žalovaný nezabýval otázkou jejího rodinného a soukromého života, bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, když žalovaný řádně nezjistil stav projednávané věci.

Dále žalobkyně namítla, že při rozhodování o zajištění cizince podle § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je žalovaný povinen zabývat se otázkou, zda v daném případě by nebylo dostačující pouhé uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Tím je podle § 123b odst. 1 písm. a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě jí stanovené. V žalobou napadeném rozhodnutí chybí dle názoru žalobkyně úvaha, proč v daném případě nepostačilo ve vztahu k žalobkyni uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, namísto jejího zajištění.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že kdyby bylo vůlí zákonodárce zkoumat při zajištění za účelem vycestování dopad do rodinného a soukromého života cizince, jistě by tento požadavek začlenil do § 124b zákona o pobytu cizinců, obdobně jak to zákonodárce učinil v jiných případech, například v ustanovení § 119a odst. 2, § 120 odst. 4, § 123b odst. 3, § 37 odst. 2, § 56 odst. 2, § 75 odst. 2, § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se však i v tomto případě zabýval případným dopadem do rodinného a soukromého života a na základě všech zjištěných skutečností dospěl k závěru, že vycestování žalobkyně je sice zcela jistě zásahem do rodinného a soukromého života, nikoliv však zásahem závažným v takové míře, aby byl v rozporu se zákonem, potažmo s čl. 8 Úmluvy. Názor žalovaného potvrdil i Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ve svém závazném stanovisku k možnosti vycestování ze dne 9. 5. 2011, ev. č. ZS16196, kdy posuzuje překážky vycestování cizince podle § 179 zákona o pobytu cizinců, kdy jedním z bodů je i posouzení rozporu s mezinárodními závazky České republiky, tedy i případný rozpor s mezinárodními smlouvami, jimiž se Česká republika musí řídit, a ve kterém konstatuje, že vycestování žalobkyně je možné. Z tohoto lze odvodit, že k porušení zákona nedošlo. Žalovaný podotýká, že se zabýval otázkou rodinného a soukromého života žalobkyně nejen v tomto řízení, ale taktéž v současně probíhajícím řízení o správním vyhoštění žalobkyně. Žalovanému je známa skutečnost, že žalobkyně uzavřela sňatek s občanem Vietnamské socialistické republiky, který má povolen na území České republiky trvalý pobyt. Žalobkyně uzavřela sňatek dne 18. 2. 2010, tedy již v době, kdy neměla žádné

oprávnění k pobytu na území České republiky a zároveň v době, kdy bylo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP-1308/PH-OPK3-SV-2007, kterým byl žalobkyni vysloven zákaz vstupu a pobytu na území České republiky do 10. 12. 2010, a žalobkyně o této skutečnosti prokazatelně věděla. Žalovaný zastává názor, že samotná existence vztahu zajištěné osoby za účelem vycestování k osobě na území České republiky, stejně jako případné sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami neznamena ještě automaticky shledání nemožnosti vycestování cizince. Navíc Odbor azylové a migrační politicky Ministerstva vnitra České republiky taktéž konstatoval, že vycestování žalobkyně do země jejího původu je možné. Žalovaný uvedl, že manželé se znali již delší dobu, ale sňatek uzavřeli nedávno a to v době zákazu vstupu a pobytu žalobkyně na území České republiky, tedy v době neoprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky, když o této skutečnosti oba manželé věděli. Museli tudíž předpokládat, že může nastat situace, kdy žalobkyně bude muset z území České republiky vycestovat. Žalobkyně i její manžel jsou oba státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky a není tedy pro ně problém najít si společné místo k pobytu, kde budou mít oba povolen pobyt, tedy například místo jejich původu.

Dále žalovaný uvedl, že nemohl v žádném případě zvažovat použití zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť v případě zajištění za účelem vycestování žalovanému zákonodárce takovou možnost nedává. Podmínky zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 zákona o pobytu cizinců nejsou totožné s podmínkami zajištění za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalovaný nemohl posuzovat, zda by za daných podmínek postačovalo k napravení stavu a dosažení zákona použití zvláštního opatření například podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože mu přímo zákon o pobytu cizinců přikazuje cizince zajistit při splnění všech zákonných podmínek, nemohl žalovaný ani v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvést své úvahy o tom, že nepostačuje uložení zvláštního opatření. Žalovaný byl tedy v souladu se zákonem nucen žalobkyni zajistit za účelem vycestování.

Soud rozhodoval v dané věci bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“))

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud zjistil, že předmětná žaloba není důvodná.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že v jejím případě nerespektoval žalovaný ustanovení článku 8 Úmluvy a v důsledku toho porušil ustanovení § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu.

Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle Čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle Čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Jak vyplývá ze samotného napadeného rozhodnutí, žalovaný se v jeho odůvodnění otázkou rodinného života žalobkyně zabýval a s touto skutečností pracoval jak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Jak však vyplývá z čl. 8 odst. 2 Úmluvy, státní orgán sice nemůže zasahovat do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života, ovšem kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo **morálky** nebo ochrany práv a svobod jiných.

Ze správního spisu vyplývá, žalobkyně byla zajištěna za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nevycestovala po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem.

Ustanovení § 124b zákona o pobytu cizinců neukládá žalovanému zkoumat dopad zajištění žalobkyně na její soukromý a rodinný život, jak je to výslovně uvedeno v jiných ustanoveních zákona o pobytu cizinců, například v ustanovení § 119a odst. 2, § 120 odst. 4, § 123b odst. 3, § 37 odst. 2, § 56 odst. 2, § 75 odst. 2, § 87d odst. 2, žalovaný však zcela správně, máje na paměti Čl. 10 Ústavy České republiky vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 1/1993 Sb. (dále jen Ústava“), podle kterého vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu a pokud stanoví mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva, se zabýval i dopadem zajištění na soukromý a rodinný život žalobkyně.

Do výše uvedeného práva však žalovaný mohl zasáhnout a také zasáhl, a to zcela v souladu s ustanovením Čl. 8 odst. 2 Úmluvy, neboť postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a tento zásah je dle přesvědčení soudy nezbytný v zájmu ochrany morálky.

Žalobkyně v žalobě poukázala na skutečnosti, že je provdána za pana D. T. Ch., státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky a sdílí s ním společnou domácnost na adrese K. 188, P. Jejich vztah je hluboký a trvalý.

Soud však má o povaze manželství tak, jak ho žalobkyně popisuje, zásadní pochybnosti. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobkyně uzavřela dne 26. 2. 2010 sňatek se státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky panem D. T. Ch. na Zastupitelském úřadu Vietnamské socialistické republiky v Praze, tuto skutečnost prokazuje oddací list, který je ve správním spisu založen v kopii. V té době neměla žádné oprávnění k pobytu na území České republiky a bylo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP-1308/PH-OPK3-SV-2007, kterým byl žalobkyni vysloven zákaz vstupu a pobytu na území České republiky do 10. 12. 2012.

Jak vyplývá z výpovědi žalobkyně, kterou učinila do protokolu dne 6. 5. 2011, tato uvedla, že se na vietnamské ambasádě provdala dne 18. 2. 2010 za pana D. T. Ch., neví jeho datum narození, pouze ví, že bydlí v Praze, ale neví jeho adresu. Bydleli v Praze Nuslích, přesnou adresu nezná. Počátkem dubna 2011 odjeli s manželem do Lišan, kde pracovali na chmelu a bydleli na zemědělské ubytovně. Mezi výpovědi žalobkyně, kterou učinila do protokolu před žalovaným dne 6. 5. 2011 a mezi výpovědi jejího manžela, kterou činil do protokolu před žalovaným dne 7. 5. 2011, jsou ohledně jejich rodinného (tj. manželského a předmanželského) života podstatné rozpory, ať už ohledně určení místa, kde se seznámili (žalobkyně uvádí, že v Kasinu Savarin, kde hráli ruletu, její manžel uvádí, že v Holešovické tržnici, kde prodával zboží), dále kdo financuje potřeby domácnosti (žalobkyně uvádí, že především ona, když peníze měla z rulety, její manžel uvádí, že především on, protože podniká, prodává oblečení). Dále žalobkyně ve výše uvedeném protokolu uvedla, že její předchozí manželství skončilo v roce 2010 rozvodem, teprve po té se mohla provdat za pana D. T. Ch., její manžel v protokolu uvedl, že před šesti lety, kdy se s žalobkyní seznámil, již byla rozvedená.

Jak vyplývá z výše uvedených protokolů, jak žalobkyně, tak její manžel si byli vědomi, že žalobkyně pobývá na území České republiky nelegálně. Manžel žalobkyně do protokolu na otázku, proč s žalobkyní uzavřeli sňatek až 26. 2. 2010, tedy již v době nelegálního pobytu žalobkyně na území České republiky, uvedl, že to bylo z důvodu, že žalobkyně měla problémy s policií a byla v minulosti v utečeneckém táboře. Žalobkyně na obdobnou otázku do protokolu výslovně uvedla, že si myslela společně s manželem, že se jí sňatkem zlegalizuje pobyt v České republice.

Dále soud poukazuje na skutečnost, že jak žalobkyně, tak její manžel ve výše uvedených protokolech uvedli, že bydlí v Praze Nuslích. Žalobkyně však v žalobě uvedla, že sdílí společnou domácnost s manželem na adrese K. 188, P. Jak vyplývá ze správního spisu, v evidencích Policie České republiky – Cizinecký informační systém bylo zjištěno, že manžel žalobkyně má hlášenou adresu K. 188, P., kde jako ubytovatel vystupuje Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha, tedy jedná se o případ, kdy cizinci (manželu žalobkyně) bylo vypovězeno ubytování předchozím ubytovatelem a pro evidenční a doručovací úkony bylo nutné u manžela žalobkyně zavést adresu – v té době správního orgánu rozhodujícího o pobytech cizinců. Z výše uvedeného je tedy zcela nemožné, aby žalobkyně sdílela se svým manželem společnou domácnost na adrese K. 188, P., kde je sídlo Policie České republiky, dnes sídlo Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky.

Všechny výše uvedené skutečnosti tedy naznačují, že manželství žalobkyně uzavřela účelově s cílem, jak se domnívala, legalizace pobytu na území České republiky

Soud tedy shledal, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný neporušil ustanovení Čl. 8 Úmluvy, když zajištění žalobkyně za účelem vycestování mu umožňuje zákon o pobytu cizinců a zajištění žalobkyně bylo provedeno, neboť žalobkyně nevycestovala po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem. Žalobkyně tedy nejen že nerespektovala právní pravidla, ale i pravidla morální, když se vycestování z České republiky všemožně vyhýbala a tím mařila výkon úředního rozhodnutí.

Rovněž tak v této souvislosti soud shledal, že žalovaný neporušil ustanovení § 3 správního řádu, neboť po prostudování správního spisu sodu dospěl k závěru, že žalovaný náležitě a s pečlivostí zjistil skutkový stav věci pro daný úkon, tj. zajištění žalobkyně za účelem vycestování.

Rovněž soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda v jejím případě nebylo dostačující pouhé uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Podle ustanovení § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie **zajistí** na dobu nezbytně nutnou cizince staršího 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolné repatriace podle zvláštního právního předpisu, za účelem jeho vycestování z území, jestliže nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen.

Jak vyplývá z dikce ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, se vztahují pouze k rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců výrok o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je zpravidla součástí rozhodnutí o správním vyhoštění; odvolání proti výroku o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nemá odkladný účinek.

Na případ žalobkyně však dopadá ustanovení § 124b zákona o pobytu cizinců, když žalobkyně byla zajištěna za účelem vycestování, neboť nevycestovala po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem. V případě ustanovení § 124b je dikce zákona jednoznačná a policie má povinnost cizince, na kterého dopadají podmínky uvedené pod písmeny a) až c) § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zajistit. Zákon v tomto případě žalovanému neumožňuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Dikce výše uvedeného ustanovení je naprosto logická, neboť osoba, která nevycestovala z území České republiky po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem, a tudíž se zdržuje na území České republiky nelegálně, má být zajištěna, tedy omezena na své osobní svobodě za účelem jejího vycestování z území. V případě použití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, což však zákon o pobytu cizinců správně nepřipouští, by takové osoby s vysokou mírou pravděpodobnosti opět na území České republiky žily v ilegalitě s cílem maximálně protáhnout svůj nelegální pobyt na území České republiky, ať už z jakýchkoliv důvodů, a zvláštní opatření uvedená v § 123b zákona o pobytu cizinců by se s vysokou mírou pravděpodobnosti mýjela účinkem. Záměrem státu je, aby osoby uvedené v § 124b zákona o pobytu cizinců, co nejdříve vycestovaly z území České republiky a k zabezpečení tohoto je právě institut zajištění cizince za účelem vycestování, což

je pro Policii České republiky stanoveno v § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako povinnost bez možnost správního uvážení o mírnějších alternativách.

V daném případě tedy žalovaný nepochybil, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se nezabýval úvahou, zda v případě žalobkyně nemohlo být uloženo zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze podat kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí být stěžovatel zastoupen advokátem**, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 8. června 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová